

عنوان مقاله:

شرح برخی آموزه های عرفان اسلامی از لویح عبدالرحمن جامی با رویکرد وحدت وجود ابن عربی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان و ادبیات ملل (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

مریم محمدی - دانشجوی دوره دکتری رشته زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه مازندران

مرتضی محسنی - دانشیار رشته زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

لویح، یکی از رساله های عرفانی و بسیار مهم نورالدین عبدالرحمن جامی شامل آراء و اندیشه های عرفان اسلامی است. این اثر ارزشمند، در سی و پنج لایحه، یک خاتمه و نود پنج رباعی، فراهم آمده که بازتاب دیدگاه عرفانی جامی است. این رساله که آموزه های عرفانی را با توجه به مکتب وحدت وجود، محی الدین ابن عربی آفریده، در قالب نود و پنج رباعی و سی و پنج لایحه و یک موخره است که نکته های مهم عرفان و تصوف را شرح داده به گونه ای که هر لایحه، پرچم و نشانه ای برای سلوک مبتدیان و وصول کمال یافتگان به پیشگاه محبوب ازلی است. ابن عربی، معتقد است که صفات حق، از جهتی عین ذات است و از جهتی غیر آن؛ زیرا جمله ی صفات او، معانی و اعتبارات و نسب و اضافات است؛ پس به این جهت، عین ذات است که جز ذات موجودی نیست. و از آن جهت غیرذات است که مفهومشان با ذات مختلف است. به عبارت دیگر، صفات از روی اعتبار و تعقل، غیرذات است و از حیث وجود و تحقق، عین ذات. چون رحمت الهی شامل همه ی اشیاست، اسمای الهی نیز مشمول رحمت حق و به اصطلاح وی، مرحوم و مورد رحمت واقع شده اند. این پژوهش مانند دیگر پژوهش های علوم انسانی ضمن تحلیل محتوا به شیوه تاریخی و با مراجعه به اسناد و منابع معتبر کتابخانه ای کتاب لویح جامی را مورد بررسی قرار داده و به این نتیجه دست یافته است که جامی در همه آثار خود از جمله لویح تحت تاثیر مکتب وحدت وجود ابن عربی بوده ولی آموزه های عرفانی را مطابق با مبانی اندیشه او گزارش کرده است اما خود تا حدودی به وحدت شهود نیز باورمند بوده است.

کلمات کلیدی:

عبدالرحمن جامی، محی الدین ابن عربی، لویح، عرفان، وحدت وجود، تجلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1167375>

